

Panu Tiernapojat

kiertävät jälleen eivätkä vain yleisissä ja yhtäläisissä "pikkujouluissa", vaan saattavat pirauttaa myös yksityistä ovikelloa. Edellisessä olisi oikeastaan vain joulu pitänyt sijoittaa siateihin, koska se näissä yhteyksissä yleensä on se — pikku. On hienoa, kun kiertävät, parasta kaikesta, että eräiden joukkueiden takana on perinnettä kunnioittava, joukkueen valintaan, kouluttamiseen ja käyttäytymiseen pieteetillä suhtautuva tekijä, nyt Ynni. Keskustelin Ynnin pääsihteerin Juntusen Kallen kanssa. Kalle totesi, että tiernapokahomma oli menossa ellei jo mennyt aivan villiksi hommaksi. Villiä, varsinaista yksityisyritteliäisyyttä, se toki on ennenkin ollut, mutta tuntui todella jo siltä, että kun ajan henki on sellainen kuin on, käyttävät höltyvässä, aikuiset köriläävät näyttävät esimerkkiä, pieteetin taju kohta olematon, kun tiernallakäynti alkoi keskit-

tyä ravintolakierroksiin, niin. . . Olin jo aikonut tyrkätä asialle Oulu-seuran, mutta Ynnipä otti ja pani toimeksi. Nyt saa yhteisö jos yksityinenkin tilata tiernasakin Ynnin toimistosta, jonka kanssa käynnistä sovitaan. Pojat ovat NMKY:n poikakuoron laulajia, joten ei ole äänistä kiinni, ja opastuksen saavat varttuneilta entisiltä tiernapojilta, jotka pitäytyvät siihen tekstiin, jonka myös radiosta kuulemme. Hoitakoon Ynni ikuisesti tämän perinteen! Eläköön myös yksityinen tiernapokaharrastus, mutta samassa perinnettä kunnioittavassa hengessä: Ks. PPO:n laulukirja tai Tauno Kokon vihkonen, mutta ei esim. Otavan Kauppilan kirjainen.

Meillä on aattoamuna varhainen herätys. Yleisradion Oulun studiosta lähetetään silloin vanhan tiernapojan tarinaa. Pääkallonpaikalta tulee haastattelija, jonka puhuteltavana

on oululaisten oma Kaija-Pate, impressaari Pauli Kaijanen. Tämän kakaravaaralais-koskelankyläläisen pojan omakin muisti yltää 1. maailmansodan tuolle puolelle. Siis ylös yhtenä miehenä nyt! Onneksi ei tarvitse kuunnella korvakuulokeilla. Tuli nimittäin mieleen radion alkuajat, siitä on ainakin 45 vuotta. Isälläni oli tietysti heti pieni radio, oli kova (muka) äänenkin, mutta myös luurit. Me äidin kanssa lähdimme jouluaamuna urhoollisesti kirkkoon. Isä ja isovelji jäivät vuoteisiinsa, mutta ottivat kumpikin kuulokkeet korvilleen ja vakuuttivat, että kuuleehan sen jumalansanan nyt yhtä hyvin siinäkin. Hyvää kirkkomatkaa! Kun äidin kanssa palasimme aamupöydässä — kynttilät kyllä valottivat moniaita ikkunoita — ja pääsimme sisälle, vallitsi talossa täysi hiljaisuus. Kaikki nukuivat, niin myös radiojumalapaalveluksen hartaan näköiset kuulijat, selällään, läpät korvillan.

Kuulin Kaija-Pateakin vanhemmalta Oulun pojalta Väinö Huotarilta, että Oulu-Selskapilla oli ollut kotoisa joulunaluspraaus pappilassa ja että Rauni Paloma oli siellä lukenut Lauri

Pohjolan "Jäjje lähöstä" maanmainion tiernapokapakinan, josta sitten talousneuvos oli saanut kimmokkeen kertoilla muistoja Pohjolan Lassista, pitkän linjan maisterista, Amerikan-kävijästä, jonka oululaistarinointa jatkuvasti pidän melkein ylivoitoina, vaikka meillä on muitakin, kuten Erkkuli ja Limppulahen Luusi, ylen harvoin vain esiintyvä. Myös Huotari on aikanaan kertonut kokemuksiaan lehtori Kalevi Roustille, tiernapokaperinteiden tallettajista ja tutkijoista ansioituneimmalle, jonka työn tulokset hänen perikuntansa äskettäin talletti Murhulaan eli yliopiston kirjastoon, jotta tieto ei menisi maan rakkohon. Aivan mainio pakinoitsija oli Oulussa ennenvanhaan myös Vaaran Poika, jonka taakse kätkeytyi, kai sen jo voi sanoakin, nykyinen Elanto-lehden päätoimittaja Oula Pakkala, Frosteruksia, niin että. . . Naurattaa vieläkin kun muistelen nimenmerkin Kunnalliset tiernapojat-pakinaa näiden paikallislehtien uranuurtajassa nimeltään Oulun Ilmoitus-Sanomien. Naurattaa, niin vaikka se nauru sitten rakkaiden kollegain toimesta varsinaisesti hydytettiin. O. P. oli jo sitä ennen ollut kunnostautumassa Ostrobotnialla, jos-

sa 40-luvun lopulla oli esitetty eräänlaiset valtiolliset tiernapojat.

Tämä kuvani, joka iloiseksi yllätykseksi ilmestyi Oulun yliopiston tiedotuksia-lehtisen takakannessa hyvän joulun toivotusten myötä, on peräisin aikakauslehti Kaltion ensimmäisestä joulunumerosta 1945. Sen piirsi silloinen lyseolaisoppilaini, lahjakas ja monipuolinen Jukka Similä, josta sittemmin tuli hyvä arkkitehti, mutta joka valitettavasti ei tainnut paljon ehtiä toteuttaa piirtäjän ja karikatyyristin lahjojaan. Minulle se poistuneesta nuorista (!) ystävis poistuneesta nuorista! ystävis-täni. Kaltion tiernapokapakinan nimi oli Puuro-Aaro & consortes, ja se oli sekin alan varsinaisen asiantuntijan Erkki Tiesmaan käsialaa. Aivan mahoton juttu. Kun se oli ilmestynyt, soitin e.m. Pate Kaijanen keskiyöllä ja kertoin juuri lukevansa Eran juttua, mutta nauroin niin, ettei puhelinkeskustelusta meinannut tulla mitään. Kuului selvästi kuinka sänky natisi, kun iso mies nauroin.

Siis aattoamuna klo 7, ja sen jälkeen sitten tai ainakin aaton päätteeksi: joulurauhaa!

"Hee-erootes hän se aajoi . . ."